



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1986	Κυρ. πρὸ Χρ. Γεννήσεως (Ἐβρ. 11,9-10,32-40) 18 Δεκεμβρίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Πίστι, ἡ μεγαλύτερη δύναμι

(Ἐβρ. 11,30-31)

Λένε, ἀγαπητοί μου, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τὰ λεφτά. Ἄλλοι πάλι λένε, ὅτι ἡ δύναμί του εἶνε ἡ ἐξυπνάδα, ἢ τὰ ἀξιώματα καὶ οἱ θέσεις, ἢ ἡ τέχνη, ἢ ἡ ἐπιστήμη.

Παραπάνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶνε μία ἄλλη δύναμι πού δυστυχῶς τὴ λησμονήσαμε· ἡ **πίστι**. Αὐτὸ λέει ἡ Γραφή στὸ 11ο κεφάλαιο τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς. Ἐκεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἐν Πνεύματι ἁγίῳ, ὑμνεῖ ὡς ὑψίστη δύναμι τὴν πίστι· ἡ πίστι, λέει, **κάνει θαύματα**.

—Θαύματα; θὰ ρωτήσετε. Ναι θαύματα, **ἀναρίθμητα θαύματα**. Ἐπὶ ὥρες καὶ ἡμέρες νὰ μιλάμε, δὲν ἐξαντλοῦνται τὰ θαύματά της.

Δὲν ἔχουμε μιὰ θρησκεία ψεύτικη. Ἄν ἦταν ψεύτικη, θὰ συμφωνοῦσα κ' ἐγὼ νὰ τὴ γκρεμίσουμε. Ἄλλα δὲν εἶνε ψεύτικη. Ὅλα μπορεῖ νὰ ἔνε ψέμα, ἔνα δὲν εἶνε ψέμα· ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ἡ διδασκαλία του. Ἐκεῖνος τὸ εἶπε· «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Ματθ. 24,35).

Δὲν φτάνει ὁ χρόνος γιὰ νὰ διηγηθῆ κανεὶς τὰ μεγαλεῖα τῆς πίστεώς μας, ὅπως ἀκούσαμε σήμερα· «*Ἐπιλείπει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεών, Βαράκ τε καὶ Σαμψὼν καὶ Ἰεφθάε, Δαυὶδ τε καὶ Σαμουὴλ καὶ τῶν προφητῶν*» (Ἐβρ. 11,32). Γι' αὐτό, ἀπ' ὅλα τὰ θαύματα τῆς πίστεώς μας, **θὰ σᾶς πῶ ἔνα μόνο θαῦμα**. Ποιὸ δηλαδή; Εἶνε μία παλιὰ ἱστορία (βλ. Ἱησ. Ναυῆ κεφ. 6ο).

Στὴν Ἁγία Γῆ, ἀγαπητοί μου, λίγα χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ ὄχθη τοῦ Ἰορδάνου, τὸν καιρὸ τῆς παλαιᾶς διαθήκης ὑπῆρχε —τώρα δὲν ὑπάρχει πιά— μία ξακουστὴ πόλις, ἡ **Ἱεριχὼ**. Εἶχε πλοῦτο, γιὰ τὴν ἦταν χτισμένη μέσα σὲ μιὰ πολὺ εὐφορη πεδιάδα. Στὰ σπίτια ὑπῆρχαν ὅλα τ' ἀγαθὰ, σκεύη ἀπὸ ἀσήμι καὶ χρυσάφι. Ἡ πόλις ἦταν ὠχυρωμένη μὲ τεῖχη καὶ κάστρα χτισμένα ἀπὸ μεγάλα λιθάρια. Οἱ κάτοικοί της διασκέδαζαν καὶ γλεντοῦσαν. Ὅλα τὰ εἶχαν μὰ ἔνα δὲν εἶχαν, **τὴν πίστι· δὲν πίστευαν στὸ Θεό,**

στὸν ἀληθινὸ Θεό. Ἔτσι περνοῦσαν ξένοιαστοι, μὲ τὰ λεφτά τους, μὲ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά τους, μὲ τὶς δουλειές καὶ τὰ ἐμπορία τους.

Περνοῦσαν **ὅπως κ' ἐμεῖς**· ἀλλὰ θὰ ῥθῃ ἡ καταστροφή. Τὴν ὥρα πού μετρᾶς τὸ παραδάκι καὶ τὸ χρυσάφι, τὴν ὥρα πού ἀγκαλιάζεις τὴ διεφθαρμένη γυναῖκα, τὴν ὥρα πού παίζεις στὰ χαρτιά, τὴν ὥρα πού βλαστημᾶς τὸ Θεό, θὰ ῥθῃ ἡ καταστροφή· θὰ πληρώσης μὲ τόκο καὶ ἐπιτόκιο ὅλα τὰ ἁμαρτήματα. Ἔτσι ἐγίνε στὴν Ἱεριχώ, ὅπως θὰ δοῦμε, καὶ μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα πᾶνε τὰ τεῖχη, τὰ κάστρα, τὰ παλάτια, τὰ πάντα. Τί ἐγίνε; Ἐμένα ρωτᾶτε; Διαβάστε τὰ ἱερὰ βιβλία. Κι ἂν δὲν πιστεύετε στὴ Γραφή, ρωτήστε τοὺς ἀρχαιολόγους, πού πήγαν κ' ἔσκαψαν καὶ βρήκαν μέσα στὴ γῆ θαμμένα ὅλα τὰ μεγαλεῖα τοῦ ματαίου κόσμου. Τὸ θεωρεῖτε παράξενο νὰ γίνῃ τὸ ἴδιο καὶ σ' ἐμᾶς; Εἶμαι ἁμαρτωλός, ἀνάξιος νὰ φιλήσω τὰ πόδια σας, ἀλλὰ πιστεύω στὸ Εὐαγγέλιο, καὶ νὰ τὸ θυμᾶστε· θὰ γίνῃ καμμιά μέρα καταστροφή καὶ θὰ μείνουν μόνο κάτι βοσκοὶ στὶς καλύβες· γιὰ τὶς μεγάλες πόλεις μαζεύτηκε ὅλη ἡ διαφθορά.

Πρῶτα στὴν Ἑλλάδα διαζύγιο δὲν ὑπῆρχε, μόνο τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη χῶριζε τὸ ἀντρόγυνο. Τώρα; χιλιάδες τὰ διαζύγια. Ποῦ πᾶμε; **Σαπίσαμε**. Πῶς μᾶς ἀνέχεται ὁ Μεγαλοδύναμος! ποῦ καὶ ποῦ κουνάει τὴ γῆ, σὰν νὰ μᾶς λέη, Ἐδῶ εἶμαι! Ταραζόμεστε λιγάκι, καὶ μετὰ πάλι τὰ ἴδια· ἔτσι κάνει ὁ κόσμος αὐτός.

Μιὰ μέρα λοιπὸν ἔφτασαν μπροστὰ στὴν Ἱεριχώ οἱ Ἑβραῖοι μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. Ἦταν σχεδὸν ἄοπλοι καὶ βλέποντας τὸ τεῖχος μὲ τὰ κάστρα φοβήθηκαν. —Ἀρχηγέ μας, λένε, ἐδῶ τὰ πράγματα εἶνε δύσκολα· καὶ μόνο πέτρες νὰ ρίχνουν ἀπὸ ἑκεῖ πάνω, μᾶς πλάκωσαν. —Ὅχι, λέει ἐκεῖνος, ἐδῶ θὰ μείνουμε· ὁ Θεὸς μου εἶπε ὅτι ἡ Ἱεριχώ θὰ πέσῃ χωρὶς νὰ ματώσῃ μύτη. —Μὰ πῶς; —Ἀκοῦστε· θὰ πάρουμε τὴν κιβωτὸ τῆς διαθήκης, πού

περιέχει τις πλάκες με τις δέκα έντολές, και θα την περιφέρουμε. Μπροστά οι ιερείς με τις σάλπιγγες, οι μάχιμοι άντρες, ή κιβωτός, και πίσω ο λαός. **Ἐπὶ ἑπτὰ μέρες νὰ κάνουμε ἕνα κύκλο κάθε μέρα** γύρω ἀπὸ τὴν πόλι σιωπηρά· τὴν ἐβδόμη φορὰ θὰ σαλπίσουν οἱ σάλπιγγες, ὅλος ὁ λαὸς θὰ φωνάξη, και θὰ δῆτε τί θὰ γίνῃ.

Ἔτσι και ἔγινε. Τὴν ἐβδόμη φορὰ, ἀφοῦ σάλπισαν οἱ ιερείς, ἐκραύγασαν ὅλοι, κι ἀμέσως ἔγινε σεισμός· τὸ τεῖχος ἔπεσε ὀλόγυρα, μπήκαν μέσα οἱ Ἰσραηλίτες, **κυρίευσαν τὴν πόλι**, ἔβαλαν φωτιὰ και τὴν ἔκαψαν. Μετὰ φύσηξε ἀέρας, ἔφερε ἄμμο και τὴ σκέπασε, **τὴ σαβάνωσε ὅπως τὸ νεκρό**, και οἱ ἀρχαιολόγοι σκάβουν νὰ βροῦν τὰ ἐρείπιά της.

Δὲν σώθηκε κανεὶς, ἐκτὸς μόνο ἀπὸ τὴν οἰκογένεια μιᾶς γυναίκας. Τί ἦταν αὐτή; ἡ βασίλισσα, καμμιά πλούσια; Ἐνα φτωχαδάκι ἦταν, και μάλιστα πολὺ ἀμαρτωλό· **ἡ πόρνη Ῥαάβ** αὐτὴ μόνο σώθηκε. Γιατί; Γιατί εἶχε πιστέψει στὸν ἀληθινὸ Θεό. Μὴν περιφρονοῦμε, λοιπόν, κανένα· και μέσα στὰ κουρέλια τῆς βρωμερῆς κοινωνίας ὑπάρχουν διαμάντια, ἀγαπητέ μου. Τί μεγαλεῖα ἔχει ἡ πίστι μας! Αὐτὴ ἡ πόρνη σώθηκε· και ὄχι μόνο σώθηκε, ἀλλὰ και ἀξιώθηκε κάτι ποὺ ἀκούγοντάς το θ' ἀνατριχιάσετε· ἀπὸ αὐτὴν, ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους της, βγήκε – ποιός; Ὁ Χριστός! Ἡ πόρνη **Ῥαχάβ εἶνε μεταξὺ τῶν προγόνων τοῦ Χριστοῦ**, ὅπως ἀκούσαμε σήμερα στὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 1,5). Μπορεῖ δηλαδὴ ὁ Θεὸς και μέσα ἀπὸ τὴν κοπριά νὰ βγάλῃ ρόδα· γιατί εἶνε μεγάλος και δυνατὸς και εὐσπλαχνος και ἀγαπάει τοὺς μετανοοῦντας ἀμαρτωλοὺς.

* * *

–Μὰ τί θέλεις νὰ πῆς, θὰ ρωτήσετε, και μᾶς ἀναφέρεις **παλιές ἱστορίες; ἔχουν σημασία;**

Ἔχουν. Τί σημασία ἔχουν; Μᾶς **διδάσκουν** πολλὰ πράγματα. Τ' ἀκούσατε. Διδάσκουν μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι **ἡ ζωὴ τοῦ πιστοῦ** ἀνθρώπου σ' αὐτὸ τὸν μάταιο κόσμον, ποὺ εἶνε γεμάτος ψευτιά και ἀπατεωνία, δὲν εἶνε ἕνας δρόμος ἀνετος, με ἀσφαλο, γιὰ νὰ τρέχῃς με λιμουζίνες και νὰ διασκεδάζῃς· **εἶνε ἀνήφορος, Γολγοθᾶς**, δρόμος με ἀγκάθια ποὺ ματώνουν.

Αὐτὸ τὸ ξέρουν πρὸ παντὸς οἱ οἰκογενειάρχες. Δὲν εἶνε εὐκόλο, ἕνας πατέρας νὰ ἔχη ἕξι - ἑπτὰ παιδιά, και νὰ ἀγωνιᾷ κάθε βράδυ πῶς θὰ τὰ ντύσῃ και θὰ τὰ θρέψῃ και πῶς θ' ἀποκαταστήσῃ τὰ κορίτσια του. Ἀλλὰ βλέπεις μέσα σὲ φτωχὲς οἰκογένειες και **τὸ θαῦμα τοῦ Θεοῦ**. Εἶδα προχθὲς ἕναν οἰκογενειάρχη, ποὺ τὸν ἤξερα ἐδῶ και τριάντα χρόνια· φτωχαδάκι εὐλογημένο, ποὺ ἔφυγε ἀπ' τὸ χωριό του, ἦρθε και ρίζωσε ἐδῶ. Κοπίασε, μόχθησε, πέρασε στε-

νοχώρια μεγάλη. Ἀλλὰ μοῦ λέει· Εἶδα τὸ θαῦμα· τὰ παιδιά μου βρήκαν δουλειά, τὰ κορίτσια μου παντρεύτηκαν, δόξα σοι ὁ Θεός!... Και καθέννας ἀπὸ σᾶς, ἀν δὲν εἶνε ἀχάριστος, θὰ ἔχη νὰ πῆ κάτι παρόμοιο. Πῶς ζῆτε, πῶς ἀναπνέετε; Εἶδατε θαύματα στὸ σπίτι. Γι' αὐτὸ κ' ἕνα ψιχουλάκι νὰ βάζῃς στὸ στόμα, νὰ λὲς «**Δόξα σοι, ὁ Θεός**». Τὰ μάτια, τὰ αὐτιά, ἡ ὑγεία, τὰ παιδιά, ἡ ζωὴ, τὰ πάντα τοῦ Θεοῦ εἶνε.

Κάθε σπίτι ἐλληνικὸ ἔχει ἕνα θαῦμα. Ἐὰν δὲν ἦταν ὁ Θεὸς ἐπάνω μας, δὲν θὰ ὑπῆρχε Ἑλληνας στὸν κόσμον. Ζοῦμε, γιατί θέλει ὁ Θεός, ὄχι γιατί τὸ θέλουν οἱ Μεγάλοι. Στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς μᾶς τὰ πῆραν ὅλα· δὲν ὑπῆρχε σιτάρι οὔτε γιὰ ἀντίδωρο, δὲν ὑπῆρχε λάδι οὔτε γιὰ τὰ καντήλια· πεινοῦσε ὁ λαὸς και πέθαιναν στοὺς δρόμους οἱ ἀνθρωποι. Τί εἶπε τότε κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς· Ἄν εἶχαμε μηχανήματα, και τὸν ἀέρα ἀκόμα θὰ σᾶς ἀφαιρούσαμε, νὰ πεθάνετε ἀπὸ ἀσφυξία... Μέχρι τώρα, παρὰ τις ἀμαρτίες μας, μᾶς σώζει ὁ Μεγαλοδύναμος με **θαύματα**, ποὺ ἔνε γραμμένα **στην ἀτομικὴ και οἰκογενειακὴ και ἐθνικὴ ζωὴ**.

Στοὺς βαλκανικοὺς πολέμους οἱ Ἕλληνες ἦμασταν μιὰ φούχτα, ἀλλὰ μέναμε ἐνωμένοι και ἀγαπημένοι, μακριὰ ἀπὸ κόμματα και διαιρέσεις. Ἔτσι περάσαμε τὸν Ὀλυμπο και φτάσαμε ἔξω ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, και ἡ Θεσσαλονίκη ἔπεσε τὴν ἡμέρα τοῦ ἀγίου Δημητρίου και ὑψώθηκε στὸ Λευκὸ Πύργο ἡ ἐλληνικὴ σημαία. Τὸ ἴδιο κι ὅταν ἔπεσε τὸ Μπιζάνι και πήραμε τὰ Γιάννενα. Δὲν εἶνε θαύματα αὐτά;

Τὸ συμπέρασμα. **Νὰ πιστεύουμε**, ἀδέρφια μου. Δῶστε μου ἕνα δράμι πίστι! Ἐνα δράμι ἀπὸ οὐράνιο κινεῖ ἕνα πύραυλο, και ἕνα δράμι πίστεως, ἀπὸ ἐκείνην ποὺ εἶχαν οἱ πατέρες μας, μετακινεῖ βουνά! «**τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν**» (Λουκ. 18,27).

Νὰ φυλάξουμε τὴν πίστι τῶν πατέρων μας. Αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη δύναμις. Αὐτὴ σφουγγίζει δάκρυα, παρηγορεῖ, ἐνθαρρύνει, δείχνει τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ και μᾶς λέει· Ἐκεῖ εἶνε ἡ αἰωνία πατρίδα μας. Ἄς κλείσουμε τὰ αὐτιά μας στοὺς ἀθέους, στοὺς ἀπίστους, στοὺς αἰρετικούς· ἄς κρατήσουμε τὴν πίστι μας. Με τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ γεννηθήκαμε, μ' αὐτὴν θὰ ζήσουμε, και μ' αὐτὴν θὰ πεθάνουμε κ' ἐμεῖς και τὰ παιδιά μας και τὰ παιδιά τῶν παιδιῶν μας. Ὅσο θὰ ὑπάρχουν βουνὰ και θάλασσες, ἐπάνω ἐδῶ στὰ βράχια μας θὰ δοξάζεται, θὰ ὑμνῆται και ὑπερυψοῦται τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ και τοῦ ἀγίου Πνεύματος νῦν και ἀεὶ και εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**